

sigtigt og så åbent, som det overhovedet kan blive og også bør være. Det er bestemt ikke modstand mod åbenhed, der får mig til at sige disse ting, jeg vil bare komme med den pådom, at om et år eller to vil det vise sig, at disse nye forsøg netop bliver ved at være forsøg.

Men når det er sagt, kan jeg på CD-gruppens vegne selvfølgelig tilsige vor stemme til dette forslag, som vi er medforslagsstillere til, og sammen med de øvrige ordførere glæde mig over, at det er nået så langt. Så kan vi jo se, hvad der kan bære igennem, og det andet kan så netop falde i praksis.

Margrete Auken (SF):

Hvordan får man en god lov?

Jeg tror ikke, der er nogen herinde, der vil være uenig i, at vi skal have gode love, og at vi skal have bedre love. Men et af problemerne ved det forslag, vi behandler nu, er, at meget lidt af det vil overleve nejrøven: hvis man prøver at sætte et nej foran, giver det så mening? Det gør det ikke på ret mange punkter. Vi forsikrer hinanden om, at nu skal det blive bedre, men om det hjælper er selvfølgelig det interessante i denne sammenhæng.

Jeg synes, der er en hel del ting, der er blevet bedre i de år, jeg har været herinde. Mange af lovforslagene er faktisk blevet mere overskuelige end tidligere og lettere at forstå, skønt det stadig ikke er let for almindelige præster og cykelsmede at sætte sig ind i vore love.

Jeg synes også, det hjalp, da vi vedtog, at der skulle gå mindst en uge, efter at et lovforslag var blevet fremsat, før det blev førstebehandlet. Det har faktisk været en kæmpeforbedring – bare sagt med tanke på det forslag, der kommer til behandling lige efter dette her, og som er en kæmpesag, der er fremsat for 3 dage siden eller sådan noget. Det er bare for at sige, at det måske er en meget god idé at give sig god tid, og at det altså indimellem faktisk er lykkedes for os at lave forbedringer herinde.

Jeg tror, hr. Henning Grove har meget ret i, at diskussionen om, hvorvidt man synes, en lov er god eller ej, har noget at gøre med, om man er enig i den eller ej. Jeg tror, at hvis vi lavede en prøve med fru Birthe Rønn Hornbech – og det kunne vi gøre i fællesskab – ville vi opdage, at en frygtelig masse retorik hænger sammen med, om hun kan lide loven eller ej. Det er ikke sagt specielt for at få hende på banen – det skal nok lykkes mig alligevel – men det er altså en almindelig erfaring, at når fru Birthe Rønn

Hornbech taler om retssikkerhed, har det tæt forbindelse med, om det er en lov, hun i øvrigt er enig i, og det er sådan set fair nok. Der er noget patos, man af og til godt kunne undvære, men skidt nu med det. Vi har jo en række politiske konflikter herinde, og jeg tror ikke, vi får lavet regler, der er gode nok til, at vi slipper for dem, når vi indimellem synes, at det, der bliver fremsat, er noget værre hø.

På den baggrund er jeg glad for, at det er blevet sagt fra flere sider, at vi skal kunne se i øjnene, at hvis vi sidder med fejltagelser – altså hvis vi virkelig har lavet sjuksk med lovgivningen – skal vi ikke synes, at det er dybt ydmygende for Folketinget at lave en lov om. Det er formuleret meget forsigtigt i betænkningen, men det er med, og det er en god erkendelse, for selvfølgelig kan det virkelig være sådan, at alle bør kunne være enige om, at her har man haft for travlt.

Det er vigtigt, at mulighederne for at arbejde i Folketinget gennemgående bliver forbedrede, og med dette forslag vil vi få nogle stærke forbedringer. En af de sidste store ting, der er sket, er, at man nu prøver at pålægge udvalgene at inddrage EU-spørgsmål i det indenrigspolitiske stof og få rutiner for det, så man ikke sidder – det kender jeg i hvert fald til – og får alle de store, modbydelige almindelig del-bilag, som man skynder sig at lægge hen i kurven i håb om, at der er folk til at tage sig af dem, hvad der jo ofte ikke er, men at vi nu bliver klar over, at det faktisk er noget, vi skal beskæftige os med i fagudvalgene.

Jeg synes, det er et kæmpefremskridt, at vi har fået høringer, og jeg er glad for, at det er noget, man styrker og gerne vil have skal foregå i åbenhed, så også folk uden for Folketinget kan følge med i en vigtig del af lovgivningsprocessen, nemlig høringerne. Vi får næsten kun ros, når vi gør det. Her kan man se, at Folketinget er bedre end sit rygte. Det var såmænd heller ikke godt andet, men vi er altså bedre end vores rygte, og vi kan gøre tingene ordentligt.

Der er et punkt, hvor jeg absolut ikke er enig med hverken hr. Henning Grove eller hr. Arne Melchior, for jeg håber virkelig, at man vil bruge muligheden for de åbne udvalgsmøder til, at vi kunne få lidt mere tillid til hinanden i udvalgene. Jeg håber faktisk også, at folk vil følge dem med en sådan interesse, at det vil smitte af på vores arbejde og opkvalificere lovgivningsarbejdet. En af måderne til at sikre, at vi ikke laver fejl, er jo netop, at folk får lejlighed til at føl-